

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan și Iurie Diaconu,

a judecat în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2014, în cauza penală, declarat de avocatul Adrian Istrati în numele inculpatei

Magaleas Daniela Valeriu, născută la 20 septembrie 1985, originară din r-nul Drochia, s. Sofia, domiciliată în mun. Bălți, str. Șolom Alehen 73, ap. 63.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 04.07.2014 pînă la 20.08.2014;

Instanța de apel de la 01.09.2014 pînă la 24.10.2014;

Instanța de recurs de la 29.12.2014 pînă la 10.02.2015.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Code de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție asupra recursului în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 20 august 2014, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală prin aplicarea dispozițiilor art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, Magaleas Daniela a fost condamnată în baza art. 220 alin. 2 lit. a) și c) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Conform art. 90 Cod penal a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate lui Magaleas Daniela Valeriu cu fixarea unui termen de probă de 2 (doi) ani.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a stabilit că, Magaleas Daniela în perioada lunii mai 2014, aflându-se într-un local din str. Independenței, mun. Chișinău, acționînd de comun acord și împreună cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală în scopul tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, le-a îndemnat pe Beicu Pansela și Cătănoi Liudmila în vederea prestării de către acestea a serviciilor sexuale contra plată în Turcia, obligîndu-se ca din mijloace financiare proprii să le achite cheltuielile legate de perfectarea actelor necesare deplasării, perfectarea pașapoartelor, procurarea de bilete, etc. Astfel, Magaleas Daniela la 19 mai 2014 i-a transmis lui Beicu Pansela bani în sumă de 1 577,90 lei MDL, pentru perfectarea pașaportului, apoi de comun acord cu alte persoane nestabilite l-au înlesnit practicarea prostituției prin faptul că l-au procurat din banii personali bilete la avion către or. Antalya, Turcia, iar la 22 mai 2014 le-a organizat deplasarea acestora în Aeroportul Internațional Chișinău, achitînd serviciile de taxi, precum și le-a transmis cîte 40 dolari SUA pentru procurarea vizei în Aeroportul din or. Antalya. În aceeași zi, la 22 mai 2014 în momentul cînd acestea se aflau în Aeroportul Internațional Chișinău, au fost reținute de către colaboratorii de poliție.

3. Nefiind de acord cu sentința, procurorul a declarat apel în care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri,

prin care Magaleas D. să fie recunoscută culpabilă de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal cu stabilirea pedepsei - 3 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că prin stabilirea pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, pentru comiterea unei infracțiuni grave, s-a diminuat gradul de pericol social al infracțiunii comise, ceea ce duce la neatingerea scopului principal și anume prevenirea de comitere a noi infracțiuni de către inculpată, precum și de către alte persoane.

Instanța de fond nu a dat apreciere obiectivă persoanei inculpatei, aceasta anterior a fost condamnată pentru comiterea unei infracțiuni, fiindu-i stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, care nu și-a atins scopul, aceasta săvârșind din nou o infracțiune analogică cu intenție, la jumătate de an după condamnare. Astfel, Magaleas D. concluzii respective nu și-a făcut, nu s-a reeducat și din nou a comis intenționat infracțiuni.

Pedeapsa aplicată inculpatei Magaleas D. este una prea blândă în raport cu fapta comisă și consecințele acesteia, personalitatea inculpatei, deoarece careva temeiuri pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, pe cauza dată lipsesc.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2014, a fost admis apelul procurorului, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia Magaleas Daniela a fost condamnată art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal la 3 ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

În argumentarea soluției adoptate, instanța a menționat că, anterior, prin sentința Judecătorei Bălți din 26 noiembrie 2013, Magaleas D. a fost condamnată pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de amendă. Astfel, Magaleas D. a avut posibilitatea să conștientizeze gradul prejudiciabil al acțiunilor sale, însă nu și-a făcut concluziile necesare, nu și-a încetat activitatea infracțională, nu a dat dovadă că pedeapsa sub formă de amendă ar fi motivat-o să se reeduce și să se corecteze în sensul respectării legii, ca să nu mai comită infracțiuni.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond i-a stabilit inculpatei Magaleas Daniela o pedeapsă prea blândă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal, care nu este în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestui act normativ.

5. Nefiind de acord cu decizie instanței de apel, avocatul A. Istrati în numele inculpatei Magaleas D., a declarat recursul ordinar, în care se solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței, pe motiv că, s-au apreciat eronat probele; inculpata se caracterizează pozitiv, nu a fost inclus în decizia instanței de apel termenul arestului la domiciliu, în dispozitivul deciziei instanței de apel au fost incorect reîncadrate acțiunile inculpatei, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de apel nu a luat în considerație că la momentul comiterii infracțiunii incriminate inculpatei, antecedentul penal era stins.

În drept, recursul ordinar este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală.

5.1. Pe cauză a fost depusă referință de către procuror, care consideră că recursul înaintat de avocatul Adrian Istrati în numele inculpatei Magaleas Daniela, urmează a fi declarat inadmisibil din motiv că se critică modalitatea de apreciere a probelor, iar aceasta nu constituie temei de declarare a recursului.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei și temeiurile invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța admite recursul, casează, parțial sau total, hotărârea atacată și menține hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Conform art. 424 alin. (2) Cod procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat de către avocatul A.Istarati în numele inculpatei Magales D., rezultă că acesta critică decizia instanței de apel sub aspectul temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală – *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanța de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; s-au aplicat pedepse individualizate contrat prevederilor legale, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Referitor la esența cauzei, Colegiul penal reține faptul că instanțele de fond corect au constatat vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal.

Astfel, Colegiul va respinge criticile recurentului privind încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei cât și vinovăția, ori cauza a fost examinată în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală pe care inculpata le-a recunoscut și care dovedesc cu certitudine vinovăția în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal.

În speță, chestiunea litigiului privind modificarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, constituie obiectul procesului prezent.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

Potrivit pct.14.7 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*”, cu modificările ulterioare, una din chestiunile de drept pe care trebuie să le soluționeze instanța de apel este: *dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just.*

În acest aspect, motivele invocate de recurent la pct. 5 al prezentei decizii, referitor la individualizarea pedepsei, instanța de recurs le consideră întemeiate, deoarece instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, ceea ce denotă ineficiența condamnării inculpatei la închisoare.

Astfel spus, instanța de apel, casând sentința în partea stabilirii pedepsei, și aplicând în privința condamnatei a unei noi pedepse privative de libertate cu închisoarea, a apreciat din nou circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei stabilite de instanța

de fond, însă, fără a stabili altele noi, nu a ținut pe deplin cont de regulile de individualizare a pedepsei și nu s-a expus argumentat asupra circumstanțelor cauzei, care ar da posibilitatea de a agrava pedeapsa.

Așa, potrivit sentinței, prima instanță, făcând trimitere la prevederile art. 61, 75 Cod penal, a indicat în hotărâre mai multe circumstanțe atenuante, care au permis a-i numi inculpatei o pedeapsă la închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu un termen de probă.

Prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal cer ca pedeapsa aplicată să fie nu numai echitabilă și legală, ci și individualizată. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Sanțiunea art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, în baza căruia a fost recunoscută vinovată inculpata prevede pedeapsa cu închisoare de la 4 la 7 ani.

În acest sens, Colegiul penal reține, că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal, a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, atât atenuante cât și agravante, numind inculpatei o pedeapsă legală și echitabilă, capabilă să atingă scopul restabilirii echității sociale, corectarea inculpatei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatei, cât și a altor persoane.

Instanța de apel cașind hotărârea instanței de fond în sensul agravării pedepsei stabilite condamnatei și-a argumentat decizia prin faptul că instanța de fond nu a acordat deplină eficiență circumstanței agravante – anterior a mai comis infracțiune similară.

O asemenea argumentare nu poate servi temei de înăsprire a pedepsei, ori, această circumstanță a fost luată în considerație la individualizarea pedepsei de către instanța de fond, iar alte circumstanțe ce ar servi temei de înăsprire a pedepsei nu au fost stabilite.

Tot odată, instanța de apel în pct. 5.5 al deciziei invocă „... la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite în rezultatul căruia a decedat victima, de motivul acesteia ..” , pe când în speță nu este nici o victimă. Mai mult, ulterior în pct. 5.6 ultimul abzaț, instanța invocă „... faptul că în prezentul dosar nu există părți vătămate nu reduce gradul de vinovăție...”.

Astfel, Colegiul penal reține că motivarea deciziei instanței de apel este contradictorie, instanța invocând niște temeuri inexistente ce a dus la agravarea pedepsei.

Colegiul remarcă și asupra următoarelor aspecte, ce au însemnătate asupra cazului în speță:

- dosarul a fost examinat prin prisma prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală;

- inculpata a recunoscut vinovăția, se căiește în cele comise;

- prejudiciu material lipsește;

- careva consecințe grave în legătură cu incidentul în cauză n-au survenit;

- inculpata se caracterizează pozitiv;

- executarea pedepsei de 3 ani închisoare poate fi suspendată condiționat, deoarece nu contravine prevederilor art. 90 Cod penal.

Cele menționate în ansamblul lor esențial reduc gradul de pericol social al infracțiunii comise.

Astfel, la individualizarea pedepsei, conform criteriilor generale de individualizare a pedepsei, instanța de apel nu a respectat toate cerințele prevăzute de legea penală ce

asigură aplicarea față de condamnați a unei pedepse echitabile, legale și individualizate, fapt ce constituie temei de casare a deciziei.

În consecință, conform art.435 alin.(1) pct.2) lit.a) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul și stabilind prezența temeiului prevăzut de art.427alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, urmează să caseze hotărârea instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

7. În conformitate cu prevederile art. 431, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Adrian Istrati în numele inculpatei Magaleas Daniela, casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2014 și menține sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 20 august 2014, conform căreia:

Magaleas Daniela Valeriu, se recunoaște vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Conform art. 90 Cod penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei aplicate lui Magaleas Daniela cu fixarea unui termen de probă de 2 (doi) ani.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la 03 martie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu